

РЕШЕНИЕ

№ 3485

гр. София, 25.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 02.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1697** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на Р. Н. Н. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. на началника на сектор С., регионална Дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район (РДНСК). С оспорваната Заповед, на основание чл.178, ал.5 ЗУТ е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж: „Жилищна сграда”, в урегулиран поземлен имот (УПИ) XXVI-962, кв.50 по плана на [населено място], местността ”кв. Б.”, с административен адрес: [улица].

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед, като издадена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Жалбоподателката претендира, че административният орган неправилно е индивидуализирал имота, предмет на забраната, тъй като в акта е посочено, че се забранява ползването на жилищна сграда в УПИ XXVI-962, кв.50 с адрес на [улица], докато собственият ѝ имот се намира в УПИ XXXVI-962, кв.50, с адрес на [улица]. Твърди, че ответникът не е изследвал кога действително е изпълнен строежът и следователно не би могъл да установи кой е приложимият материален закон. Счита, че в хода на административното производство са допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като Констативният акт въз основа на който е издадена оспорваната Заповед не ѝ е бил връчен, с което е било нарушено

правото и на защита. Прави искане за отмяна на Заповед № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. Претендира за разноси.

Ответникът - началник сектор С., регионална Дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е собственик на урегулиран поземлен имот (УПИ) XXXVI-962, кв.50 по плана на [населено място], местността ”кв. Б.”, целият с площ от 497 кв.м. и на построената в него жилищна сграда и навес без оградни стени. Това обстоятелство се установява с приетите по делото Нотариален акт (НА) за продажба на недвижим имот № 127/ 31.03.2004г. (л. 10,11) и Договор за доброволна делба от 02.12.2005г., вписан в службата по вписвания с № 58/ 2005г. (л.12, 13).

Не е спорно между страните и съдът приема за установено с приетите Скица – предложение за доброволна делба (л.14) и Скица № 94-А-283/ 12.05.2005г. (л.16), че УПИ XXXVI-962 е идентичен с част от УПИ XXXI-181, кв.50 по плана на м. ”кв. Б.” и е нанесен на кадастралната карта с идентификатор: 13072.4217.493 (л.42). Процесният строеж е изпълнен въз основа на одобрения строителни книжа и Разрешение за строеж № 142/ 12.05.1998г. (л.15), като не се оспорва твърдението в жалбата и съдът приема за установено обстоятелството, че е бил завършен през 1999г.

На 29.08.2011г. длъжностни лица на район „В.” – Столична община, извършват проверка на строеж: „Жилищна сграда” в УПИ XXXVI-962, кв.50, м. ”кв. Б.”. Констатирано е, че строежът е пета категория по смисъла на чл.137 ЗУТ и се ползва по предназначение, но без да е въведен в експлоатация по законоустановения ред, с което е нарушена разпоредбата на чл.178, ал.1 ЗУТ. За резултатите от проверката е съставен Констативен акт № Б-97-1/ 29.08.2011г. (л.31, 32), обявен по реда на §4 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ – чрез залепване на съобщение на имота.

Във връзка с установеното в Констативния акт началникът на сектор С., РДНСК - – Югозападен район, издава процесната Заповед № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. с която забранява ползването на строежа.

Не се твърди по делото и съдът приема за безспорно между страните и обстоятелството, че строежът не е въвеждан в експлоатация.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.3 ЗУТ

Подадена е в срок от активно легитимирано лице за което е налице правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид заявените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. е издадена от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.222, ал.1 ЗУТ и

Заповед № РД-13-447/ 01.11.2010г. (л.60, 61) с която началникът на ДНСК изрично е оправомощил началниците на сектори към РДНСК да забраняват ползването на строежи от първа до пета категория, включително или на части от тях, които не са въведени в експлоатация (т.5). По делото е приета и не е оспорена Заповед № РД-15-0288/ 12.12.2011г. (л.62) видно от която на инж. В. М. – подписал оспорвания акт, е възложено да изпълнява функциите на началник на сектор С. на РДНСК.

Настоящият състав приема, че при издаване на оспорваната Заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират нейната отмяна. Актът е постановен след изпълнение на предвидената в чл.178, ал.5 АПК процедура, въз основа на Констативен акт, съставен от компетентни длъжностни лица. Макар този акт неправилно да е бил обявен по реда на §4 ДР на ЗУТ, съдът приема, че това нарушение не е съществено по смисъла на чл.146, т.3 АПК, тъй като жалбоподателката е могла да упражни правото си на защита в съдебната фаза на производството и да ангажира доказателства, оборващи констатациите на административния орган.

Оспорваната Заповед е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

При издаване на акт по реда на чл.178, ал.5 ЗУТ релевантни са обстоятелствата: има ли издадено разрешение за ползване на строежа; какъв е видът на строежа и подлежал ли е последният на въвеждане в експлоатация и на разрешаване ползването му, в съответствие с действащата към момента на завършване на строителството нормативна уредба.

Доколкото по делото се твърди, че процесният строеж - „Жилищна сграда” е завършен през 1999г., съдът намира, че същият е подлежал на „въвеждане в действие”, съгласно императивното изискване на чл.164, ал.1 от Закона за териториалното и селищно устройство. Съгласно тази норма не се разрешава да се обитават, съответно използват сгради, съоръжения, технически уредби и инсталации или части от тях, преди да са прегледани и приети по установения ред, който ред към момента на завършване на строителството през 1999г. се е уреждал с Наредба №6 за държавно приемане и разрешаване ползването на строежите в РБългария (ДВ, бр.28/ 1993г.) или респективно от Наредба №6/ 23.07.1999г. за разрешаване ползването на строежите в РБългария. В чл.304, ал.1 ППЗТСУ е предвидено, че обитаването и използването на завършени строежи се разрешава от началника на Дирекцията за национален строителен контрол или от упълномощено от него длъжностно лице, след като комисия, назначена от него, ги прегледа и приеме с протокол. Разрешението за ползване се изпраща в общината за прилагане към строителните книжа и за безсрочно съхранение. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства процесният строеж да е бил прегледан от компетентната по смисъла на чл.304 ППЗТСУ комисия и приет с Протокол и в съответствие с изискванията на чл.2 от Наредба №6/ 1993г., респективно чл.2, т.1 във вр. с чл.3, ал.1, т.1 от Наредба №6 / 1999г.

Процесната жилищна сграда не попада в приложното поле на ал.2 на чл.164 ЗТСУ (приложимата редакция ДВ, бр.79/ 1998г.), по силата на която не подлежат на въвеждане в действие временни, второстепенни и стопански постройки, както и единични и надземни гаражи за лични моторни превозни средства.

Аналогични са и действащите норми към датата на постановяване на оспорваната Заповед – чл.178, ал.1 и ал.2 ЗУТ, съгласно които не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния

орган, като не подлежат на въвеждане в експлоатация само и единствено строежите от шеста категория – временни строежи и такива за които не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на Разрешение за строеж, сред които безспорно не е процесната жилищна сграда.

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателката, че в оспорваната Заповед строежът е неправилно индивидуализиран, което прави акта незаконосъобразен на това основание. Вярно е, че в административния акт неправилно е посочен имота в който се намира процесният строеж, като вместо УПИ XXXVI-962 е изписано УПИ XXVI-962. Заповедта обаче е издадена въз основа на Констативен акт в който имотът е обозначен правилно и освен това може да бъде еднозначно индивидуализиран въз основа на изрично посочените в акта документи, удостоверяващи правата на жалбоподателката: НА за продажба на недвижим имот № 127/ 31.03.2004г. и Договор за доброволна делба от 02.12.2005г., вписан в службата по вписвания с № 58/ 2005г. Следователно допуснатата в оспорваната Заповед техническа грешка не пречи изпълнението на акта.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че ЗАПОВЕД № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. на началника на сектор С., РДНСК - Югозападен район, е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл. 215, ал.7 ЗУТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Р. Н. Н. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-497/ 11.10.2011г. на началник сектор С., регионална Дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова